

Theo Lời Kể Của Cư Sĩ Thái Định Vinh

1. Đệ tử phụ trách công việc tiếp đón ở hiệp hội, hằng ngày phải ứng đối với các đồng tu đến hiệp hội, mong được diện kiến sư phụ thượng nhân. Khi đệ tử mới đến hiệp hội, sư phụ thượng nhân đã ở vào độ tuổi ngoài tám mươi. Mỗi buổi chiều, ngài đều từ tịnh xá đến hiệp hội giảng kinh và ghi hình hai tiếng đồng hồ. Sau khi giảng kinh xong, ngài nghỉ ngơi ở phòng nghỉ và dùng chút cơm tối, rồi mới trở về tịnh xá. Thời điểm đó, mỗi ngày đồng tu đến nghe kinh rất đông; sau khi nghe kinh xong, rất nhiều người đều cầu mong được gặp sư phụ thượng nhân. Vì vậy, thông thường sẽ sắp xếp cho các đồng tu được gặp mặt vào khoảng thời gian trống khi sư phụ thượng nhân nghỉ ngơi sau khi giảng kinh xong.

Vào một ngày nọ trong năm 2010, sau khi giảng kinh xong, sư phụ thượng nhân như thường lệ sẽ gặp các đồng tu ở phòng nghỉ. Trong lúc ngài đang tiếp khách, một pháp sư nam đến khu tiếp đón xin được gặp sư phụ thượng nhân. Do hôm đó lịch tiếp khách đã kín, hơn nữa vị pháp sư này cũng không nói rõ có việc gì cần gặp sư phụ thượng nhân. Cân nhắc đến vấn đề thể lực của sư phụ thượng nhân, chúng tôi bèn đề nghị với pháp sư rằng: nếu không có việc gì đặc biệt, có thể đợi khi sư phụ thượng nhân tiếp khách xong đi ra ngoài, lúc đó ở bên ngoài xá chào và cung tiễn sư phụ cũng được. Tuy nhiên, pháp sư ấy nhất quyết đòi gặp bằng được sư phụ thượng nhân, chúng tôi chỉ đành nhờ pháp sư ấy viết rõ sự việc cần gặp sư phụ thượng nhân, để chúng tôi báo cáo với sư phụ rồi mới xin xác nhận sắp xếp. Nhưng pháp sư ấy không chịu viết, cũng không chịu nói rõ là có việc gì cần gặp sư phụ thượng nhân, chỉ đứng ở khu tiếp đón gây huyền não, trách móc nhân viên tiếp đón cản trở ông. Các sư huynh đối mặt với vị pháp sư này cũng cảm thấy rất bất lực, trong lòng không khỏi có đôi phần chống cự.

Đúng vào lúc ấy, cửa phòng tiếp khách mở ra, những đồng tu đã tiếp kiến xong từ bên trong bước ra ngoài. Thông thường, sư phụ thượng

nhân sẽ ở lại trong phòng để đợi nhóm khách tiếp theo đi vào, cho đến khi tiếp hết tất cả khách ngài mới đi ra. Nhưng lần này, sư phụ thượng nhân lại đi theo các đồng tu vừa gặp ra khỏi phòng, đưa mắt nhìn về phía khu tiếp đón. Pháp sư kia cũng nhìn thấy sư phụ thượng nhân, lập tức bước nhanh tới trước mặt sư phụ. Chúng tôi đều hết sức căng thẳng, vội đứng bên cạnh để bảo vệ sư phụ thượng nhân. Vị pháp sư xông đến trước mặt sư phụ thượng nhân, nôn nóng nói: “Lão pháp sư, nhân viên của ngài không cho tôi gặp ngài, thế này là có ý gì? Sao có thể làm như vậy chứ!” Trong lúc pháp sư kia còn đang lải nhải không ngớt, sư phụ thượng nhân bỗng nhiên nói với vị ấy: “Tôi xin lỗi ngài, tôi xin đánh lễ ngài”. Sau đó, ngay trước cửa ra vào chật hẹp, sư phụ thượng nhân đã quỳ xuống trước vị pháp sư. Tất cả những người có mặt đều sững sờ, thời gian dường như ngừng lại, mọi người đều không kịp phản ứng. Đến khi hoàn hồn, mọi người vội vàng đỡ sư phụ thượng nhân đứng dậy. Chỉ thấy pháp sư kia cũng đứng chết lạng tại chỗ, đợi sau khi sư phụ thượng nhân đứng lên, pháp sư kia không nói gì cả, quay đầu rồi đi luôn.

Lúc đó, trong lòng đệ tử vô cùng áy náy và đau xót, bởi vì chúng tôi đã không xử lý tốt vấn đề của vị pháp sư ấy, khiến sư phụ thượng nhân phải đối diện với tình huống không đáng có này, nội tâm cực kỳ giằng xé và tự trách. Chúng tôi chỉ nghĩ rằng vị pháp sư không chịu phối hợp với sự sắp xếp của hiệp hội, nên trong lòng nảy sinh “mặt đối lập”. Thế nhưng trong tâm của sư phụ thượng nhân lại không có đúng sai, ngài trực tiếp gánh hết mọi trách nhiệm về mình. Sự đảm đương của sư phụ thượng nhân và sự chấp trước phân biệt, so đo đúng sai của chúng tôi tạo thành một sự tương phản rõ rệt, khiến mặt học lúc ấy cảm thấy xấu hổ tột cùng và hết sức đau buồn! Đồng thời, đệ tử cũng thấy rất chấn động và cảm động. Sư phụ thượng nhân, ngài ở độ tuổi ngoài tám mươi, ngay trước mặt bao nhiêu hàng hậu bối trẻ tuổi, lại quỳ xuống đánh lễ một vị pháp sư trẻ hơn. Tấm lòng ấy đã khiến mỗi người chúng tôi có mặt ở đó đều bị chấn nhiếp lại. Mọi tâm bất an, xao động vốn có trong công việc của mọi

người bỗng chốc lặng xuống trước hành động ấy của sư phụ thượng nhân; thay vào đó, trong nội tâm dâng lên sự hổ thẹn, khiêm hạ và lòng cung kính.

Sư phụ thượng nhân đã dùng chính thân giáo và lời nói, hành động của mình để dạy cho những người có mặt là chúng tôi đây một bài học chân thật nhất, thọ dụng cả đời, vĩnh viễn sẽ không quên!

2. Khi đệ tử mới đến hiệp hội làm việc, khối lượng công việc và áp lực đều rất lớn. Mỗi ngày phải tiếp xúc với rất nhiều người, rất nhiều việc, nhiều lúc muốn buông bỏ, nhưng vì nhân lực của hiệp hội không đủ nên chỉ có thể gắng gượng chịu đựng. Có lần, sau khi sư phụ thượng nhân giảng kinh xong, lịch trình hôm đó không có quá nhiều khách phải tiếp. Trong phòng tiếp khách chỉ còn lại ba người: sư phụ thượng nhân, một vị học trò thường theo hầu, và đệ tử. Thấy không có khách, đệ tử liền sắp xếp lại các pháp bảo trong phòng. Sau khi sư phụ thượng nhân và vị học trò ngồi xuống, ngài nói với vị học trò: “Làm công việc tiếp đón nhất định phải biết nhẫn nại, bất cứ vấn đề gì cũng đừng để trong lòng; đối với bất kỳ ai đều phải lễ kính, không được đắc tội với một ai; phải học theo đại sư Ấn Quang, lặng lẽ ẩn mình, chuyên tâm tu học mấy mươi năm, tích dày phát mỏng”. Đệ tử vừa nghe thì nghĩ: sao sư phụ giống như đang khai thị cho hoàn cảnh khó khăn hiện tại của mình vậy? Nhìn sang vị học trò kia, thấy anh ấy cũng có vẻ chưa hiểu rõ, sao sư phụ lại nói với anh ấy một đề tài dường như không mấy liên quan đến anh. Ngay lúc đó, đệ tử lĩnh hội được dụng tâm từ bi của sư phụ thượng nhân, liền ghi nhớ kỹ lời khai thị ấy của sư phụ. Những uất kết trong lòng thoáng chốc tan biến không còn.

Còn có lần khác, một cư sĩ nữ đến bái kiến sư phụ thượng nhân và thưa hỏi vấn đề của mình. Sư phụ thượng nhân trả lời rằng: “Đừng xem tivi, các chương trình trên tivi quá hỗn loạn, quá ô nhiễm. Hết thấy những phân biệt, chấp trước, vọng tưởng của cô đều từ đó mà sanh khởi. Nếu cô có thể đoạn trừ hết những thứ này, tâm sẽ thanh tịnh, tâm cô sẽ thật sự

định lại. Khi tâm thật sự định rồi, tự nhiên sẽ có trí tuệ”. Đệ tử vừa nghe sư phụ thượng nhân nói như vậy, lập tức mặt đỏ tim đập thành thịch, trong lòng lo sợ bất an, giống như làm sai việc rồi bị người ta bắt gặp. Bởi lẽ lời khai thị của sư phụ thượng nhân, xét ra dường như không liên quan chút nào đến câu hỏi của cư sĩ kia. Mà trong quãng thời gian đó, do công việc bận rộn đến mức không có cơ hội nghỉ xả hơi, mỗi ngày khi đệ tử về đến nhà là đã mười một, mười hai giờ đêm. Sau một ngày làm việc căng thẳng, việc đầu tiên khi về đến nhà là ngồi phịch xuống ghế sofa, rồi mở tivi, xem các chương trình trên tivi để đầu óc hoàn toàn buông lỏng. Cứ như vậy ngồi từ nửa tiếng đến một tiếng rồi mới đi tắm rửa nghỉ ngơi. Trong lòng đệ tử thường cảm thấy hành vi này của mình không thích đáng và luôn day dứt, nhưng lại chưa từng thật sự nghiêm túc đối diện và sửa đổi vấn đề này. Thế nên, khi nghe sư phụ thượng nhân khai thị cho cư sĩ ấy, đệ tử cảm thấy như mình bị bắt quả tang, không còn chỗ ẩn nấp, lòng hổ thẹn khôn cùng.

Từ hai sự việc nhỏ kể trên, đệ tử cảm nhận sâu sắc lòng từ bi vô tận của sư phụ thượng nhân. Tuy mỗi ngày phải đối diện với biết bao người, biết bao việc, nhưng ngài vẫn thấu rõ như lòng bàn tay hoàn cảnh của mỗi người bên cạnh để rồi đưa ra những lời khích lệ, chỉ dạy vào thời điểm thích hợp nhất. Đệ tử thật sự cảm nhận được tinh thần từ bi “không bỏ một ai” trong cửa Phật.

3. Vào tháng 11 năm 2012, sư phụ thượng nhân nhận lời mời đến Sri Lanka hoằng pháp. Do ở Sri Lanka không có đạo tràng Tịnh tông, nên rất nhiều công việc chúng tôi phải tự mình sắp xếp và điều phối. Đệ tử nhờ thế cũng có cơ hội lần đầu tiên được theo sư phụ thượng nhân ra ngoài làm việc.

Lúc bấy giờ, lịch trình được sắp xếp là sư phụ thượng nhân đến các địa điểm khác nhau để diễn giảng và khai thị; mỗi nơi ở lại một hai ngày, rồi tiếp tục di chuyển đến nơi kế tiếp. Đi theo đoàn, ngoài các nhân viên công tác còn có một số thầy cô và các vị đại đức hộ pháp. Đệ tử chủ yếu

phụ trách công việc điều phối bên ngoài như: sắp xếp phương tiện đi lại, việc ăn ở cho các nhân viên trong đoàn, cũng như chuẩn bị địa điểm diễn giảng v.v., nên rất ít khi có cơ hội được cận kề bên cạnh sư phụ thượng nhân.

Có một ngày, chúng tôi di chuyển đến một nơi khác và vừa mới ổn định chỗ ở xong, thì sau bữa trưa đệ tử nhận được thông báo rằng: sau khi nghỉ trưa xong, sư phụ thượng nhân sẽ khai thị cho các thầy cô và hộ pháp. Chúng tôi liên hệ ngay với phía khách sạn đang ở để kiểm tra và bố trí địa điểm. Mọi người đều bận đến mức quay cuồng, vừa mới chuẩn bị xong xuôi mọi thứ thì sư phụ cũng đã nghỉ ngơi xong và đang tiến đến hội trường.

Chúng tôi xếp thành hàng ngoài cửa hội trường để cung nghênh sư phụ thượng nhân. Thế nhưng khi sư phụ thượng nhân đến, ngài không đi thẳng vào cửa hội trường, mà lại bước về phía đệ tử. Trong lòng đệ tử đang thắc mắc không biết chuyện gì, thì sư phụ thượng nhân đã đến trước mặt đệ tử và hỏi: “Cậu gọi điện cho cư sĩ Hồ chưa?” Đệ tử không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngơ ngác đáp: “Thưa sư phụ, con chưa gọi. Con cần phải gọi điện cho cư sĩ Hồ hay sao ạ?” Sư phụ thượng nhân tiếp lời: “Chúng ta thật có lỗi với hộ pháp. Chúng ta đi đến nơi khác, mà không có ai gọi điện cho cư sĩ Hồ”. Đầu óc đệ tử lúc đó thoáng cái mờ mịt, cảm giác như sư phụ thượng nhân đang quở trách chính mình, trong chốc lát xấu hổ đến mặt đỏ tía tai, lo sợ bất an nói với sư phụ: “Con xin lỗi sư phụ”. Nói xong, sư phụ thượng nhân bước về phía cửa hội trường, đi vào khai thị cho mọi người.

Đệ tử đứng ở đó, trong lòng vô cùng ủ rũ. Lúc ấy nhìn thấy một hộ pháp đi tới, đệ tử buồn bã thuật lại cho vị hộ pháp nghe những lời sư phụ thượng nhân vừa nói. Hộ pháp ấy liền nói: “Lúc này khi chúng tôi đến phòng của sư phụ thượng nhân, sư phụ cũng đã hỏi chúng tôi có gọi điện cho cư sĩ Hồ chưa, và cũng nói những lời y hệt như vậy”.

Nghe xong, mặt học đột nhiên hiểu ra. Bởi vì lần này có rất nhiều người lần đầu tiên cùng sư phụ thượng nhân ra ngoài, nên sư phụ đã nhân cơ hội này để mọi người biết rằng: ân đức của hộ pháp là không thể quên, dù đi đến đâu cũng không được quên hộ pháp, đối với hộ pháp phải thưa gửi báo tin, chứ không phải hễ đi ra ngoài liền quên bằng hộ pháp. Sư phụ thượng nhân đã dùng chính hành động thực tế để làm biểu pháp cho những người lần đầu đi xa như chúng tôi, khiến chúng tôi có ấn tượng sâu sắc, để về sau mỗi khi ra ngoài đều sẽ không quên trách nhiệm của mình đối với hộ pháp, lãnh đạo và đơn vị.

Sư phụ thượng nhân đã dùng sự thiện xảo trong vô hình để chấn chỉnh lại tư tưởng và ngôn hành của chúng tôi, giúp nhốt bỏ những tập khí không tốt, đặt nền tảng cho những chuẩn mực trong hành vi của chúng tôi. Ân đức này, đệ tử suốt đời khắc ghi trong lòng!

4. Do tính chất của công việc tiếp đón, đệ tử thường xuyên tiếp xúc với các đồng tu đến từ nhiều khu vực khác nhau cả trong và ngoài nước. Rất nhiều đồng tu để được một lần đến nghe kinh và gặp sư phụ thượng nhân là điều cực kỳ khó khăn. Rất nhiều vị lão Bồ-tát phải tần tiện chi tiêu suốt một năm hoặc mấy năm mới dành dụm đủ tiền mua một tấm vé xe, rồi vượt ngàn dặm xa xôi để đến Hồng Kông thăm sư phụ thượng nhân. Những vị Bồ-tát này phần lớn đều là lần đầu tiên đi xa, đường đời chưa quen thuộc, để tiết kiệm tiền nên đều mua vé xe rẻ nhất, mang theo lương khô để dùng trong suốt hành trình. Có lúc nghe họ kể lại quá trình đến Hồng Kông, thật khó tưởng tượng họ đã lần mò thế nào để đến được hiệp hội. Chính vì chúng kiến những hoàn cảnh ấy quá nhiều, nên đối với các đồng tu đến thăm, đệ tử luôn cố gắng hết sức để giúp đỡ và đáp ứng nguyện vọng của họ. Tuy có sự chuẩn bị tâm lý như vậy, nhưng đôi khi vẫn không tránh khỏi sanh phiền não vì nhận được một số đồ vật mà bản thân không biết nên xử lý ra sao.

Có lần, một cụ già đã tự tay may một bộ quần áo cho sư phụ thượng nhân. Vì cụ không thể đến Hồng Kông, nên con gái cụ đã nhờ một đồng

tu khi sang Hồng Kông thì mang bộ quần áo này giao cho hiệp hội, đồng thời kèm theo một bức thư bày tỏ lòng biết ơn của cụ đối với sư phụ thượng nhân. Chúng tôi đặt bộ quần áo ở nơi sư phụ thượng nhân thường đi ngang qua khi đến dùng bữa, đợi khi sư phụ đến dùng bữa thì bấm báo. Sau khi xem qua, sư phụ thượng nhân dặn thị giả mang về phòng. Khi sư phụ thượng nhân rời đi, mặt học vẫn làm việc như bình thường. Bỗng nhiên trên WeChat nhận được một tin nhắn do thị giả gửi đến, đó là một tấm ảnh toàn thân của sư phụ thượng nhân, xem ra có gì đó là lạ. Mặt học thấy hơi bối rối khó hiểu, bèn hỏi lại thị giả xem tấm ảnh này có cần xử lý gì không. Thị giả nói rằng sau khi về phòng, sư phụ thượng nhân tỏ ý muốn thay ngay bộ quần áo mà cụ già kia dâng tặng, rồi chụp ảnh gửi lại cho cụ kia xem. Lúc này đệ tử mới nhìn kỹ, trong tấm ảnh, sư phụ thượng nhân đang mặc chính bộ đồ do cụ già kia cúng dường. Vì bộ đồ ấy khác với trang phục thường ngày của sư phụ thượng nhân, nên khi nhìn tấm ảnh mới cảm thấy có phần lạ lẫm. Ngay lúc ấy, nước mắt của mặt học không tự chủ được mà trào ra, tôi nói thị giả: “Chỉ cần xin sư phụ cầm bộ quần áo lên chụp ảnh là được rồi, không cần thiết phải thay đồ để chụp đâu ạ”. Thị giả đáp rằng đã báo như vậy với sư phụ, nhưng sư phụ thượng nhân kiên quyết muốn mặc vào.

Thời điểm đó, sư phụ thượng nhân đã ở tuổi chín mươi, mà bộ quần áo do cụ già kia may thì không được rộng rãi, không thể trực tiếp khoác chồng lên lớp áo đang mặc sẵn, phải cởi bỏ quần áo trên người mới mặc vào được, chụp ảnh xong lại phải thay trở về quần áo ban đầu. Thế nhưng, sư phụ thượng nhân không hề ngại những bất tiện ấy, chỉ một lòng mong muốn để cụ già đã cúng dường được nhìn thấy sư phụ mặc bộ quần áo do chính tay cụ may, để cụ ấy vui. Cứ nghĩ đến đây, mặt học chợt cảm thấy hổ thẹn không thôi, như chẳng còn chỗ dung thân, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bình thường, khi xử lý những vật phẩm cúng dường này, bản thân đôi lúc sẽ khởi tâm khinh mạn và phiền não. Thế mà sư phụ thượng nhân đã dùng chính thân giáo để thể hiện ra thế nào mới là sự

cung kính chân thành nhất đối với người cúng dường và vật phẩm cúng dường, ngay trong khoảnh khắc ấy đã hàng phục được tâm khinh mạn của đệ tử.

On thầy mênh mông rộng lớn, chẳng biết lấy gì để báo đáp. Đệ tử khi ấy đã cung kính lưu lại tấm ảnh quý giá này; để không ngừng nhắc nhở bản thân phải luôn giữ lòng thành kính, khiêm hòa đối với người và việc; thế mới không phụ ơn dạy bảo sâu dày của sư phụ thượng nhân.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”